

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
FAKULTA PEDAGOGICKÁ
KATEDRA VÝTVARNÉ KULTURY

**"STYLIZOVANÉ PŘIROZENO" - CYKLUS FOTOGRAFIÍ
INSCENOVANÉHO AKTU
BAKALÁŘSKÁ PRÁCE**

Veronika Mudrová
Vizuální kultura se zaměřením na vzdělávání

Vedoucí práce: PhDr. Jan Mašek, Ph.D.

Plzeň, 2013

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

Plzeň, 25. června 2013

.....
vlastnoruční podpis

Poděkování

Děkuji své mamince Věře Mudrové a tatínkovi Ladislavu Mudrovi za čas, podporu a pevné nervy, poskytnutí skvělého zázemí a příznivé nálady. Jen díky nim jsem schopná vydat ze sebe to nejlepší, protože mě naučili zodpovědnosti za svoji práci a názor. Děkuji svojí sestře za velké ústupky a pomoc, kdykoli jsem potřebovala.

Velké díky patří Kristýně Weinfurterové a Karolíně Žitkové za zapůjčení techniky.

Děkuji také svému partnerovi Slávkovi Petrovičovi, že přežil krušné chvíle se mnou a mými náladami při práci a stál vždy za mnou.

Děkuji všem modelkám a modelům, že měli tu odvahu a chuť jít do neznáma se mnou a ochotně přistupovali na moje nápady. Poděkování si také zaslouží všichni ti, kteří se po celou dobu mojí práce snažili přispět mi pomocí, nápadem, modelem.

Dále chci velice poděkovat PhDr. Janu Maškovi, Ph.D za jeho ochotný a velmi příjemný přístup ke mně po celou dobu práce. Děkuji za rady a cesty, které mi ukázal a za podporu při vniku této práce.

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: Veronika MUDROVÁ
Osobní číslo: P08B0289P
Studijní program: B7507 Specializace v pedagogice
Studijní obor: Vizuální kultura se zaměřením na vzdělávání
Název tématu: "Stylizované přirozeno" - cyklus fotografií inscenovaného aktu
Zadávající katedra: Katedra výtvarné kultury

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

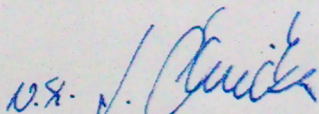
Vytvoření cyklu stylizovaných fotografií ženského a mužského aktu s důrazem na inscenovanou stylizaci lidského těla v rámci jak přírodních, tak i člověkem vytvořených lokalit a promyšlenost jednotlivých scén cyklu. Cyklus bude doplněn popisem použitých technik stylizace, záměru a inspirace autora. Realizace bude provedena formou digitální fotografie. Soubor skicovního materiálů bude obsahovat 20 kusů fotografií, včetně skic a náčrtů projektovaných scén. Prezentovaný cyklus bude obsahovat min. 10 fotografií o velikosti min. 40 x 60 cm. Teoretická část bakalářské práce bude věnována významu inscenované fotografie ženského aktu a jeho postavení v české fotografii a také vybraným možnostem stylizace lidského těla jak v přírodním, tak industriálním prostředí.

Rozsah grafických prací: vylpnyne ze zprac. BP
Rozsah pracovní zprávy: 20 - 30 stran textu formátu A4
Forma zpracování bakalářské práce: tištěná
Seznam odborné literatury:

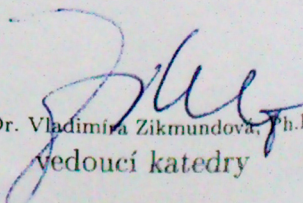
BIRGUS, V., MLČOCH, J. Akt v české fotografii. Praha: KANT, 2001, ISBN 80- 86217-35-3 BIRGUS, V., MLČOCH, J. Česká fotografie 20. století. Praha: KANT, 2010, ISBN 978-80-7437-026-7 ARMUTIDISOVÁ, I., HELLER, J. Akt : naučte se fotografovat kreativně. Brno: Zoner Press, 2007, ISBN 978-80-86815-68-8 HENLY, A., Fotografujeme akty. Brno: Computer Press, 2006, SBN 80-251-1237-3 DUCHEMIN, D., V hledáčku fotografa : jak na fotografie s příběhem. Brno: Computer Press, 2010, ISBN 978-80-251-2696-7 PIHAN, R., Mistrovství práce se světlem : průvodce fotografa pro každou světelnou situaci. Praha :IDIF - Institut digitální fotografie, 2008, ISBN 978-80-87155-02-8 PÁTEK, J., Příjemné závislosti: Inscenovaná fotografie 70. let. Praha: 2009, ISBN 978-80-70272-03-9 SAUDEK, J., Jan Saudek - The Best of. Praha: Saudek.com, spol. s r.o., 2005 SAUDEK, J., Pouta lásky. Praha: Saudek.com, spol. s r.o., 2007

Vedoucí bakalářské práce: **PhDr. Jan Mašek, Ph.D.**
Katedra výtvarné kultury

Datum zadání bakalářské práce: **10. prosince 2012**
Termín odevzdání bakalářské práce: **31. srpna 2013**

Doc. PaedDr. J. Coufalová, CSc.
děkanka

PhDr. Vladimíra Zikmundová, Ph.D.
vedoucí katedry

V Plzni dne 4. ledna 2013

Anotace

V cyklu dvanácti fotografií stylizovaných fotografií ženského a mužského aktu, jsem chtěla ukázat přirozenost lidského tělo pomocí tří jeho nejpřirozenějších poloh. Splynutí s přírodou, Mezi přírodou a technikou a posledním je Člověk a technika. Tyto Tři části ukazují jak snahu člověka o splynutí s přírodou, ale i splynutí s člověkem vyrobenými artefakty a stavbami, tak o jeho váhavost a někdy přesvědčení, že to co v přírodě dělá je pro ni nejlepší, nejlépe pro něj samotného. Jde o věčný boj každého člověka, čeho se vzdá? Vrátime se do lesa a splyneme tam s přírodou? Zastavíme všechnu zelenou plochu a propadneme se do omítek a betonů?

Klíčová slova: fotografie aktu, stylizace, příroda, umělé prostředí, digitální fotogafie

Synopsis

In the series of twelve photographs of stylized photographs of male and female act, I wanted to show the nature of the human body through three of its most natural position. Mergence with nature, between nature and technology and is the last Human and technology. These three parts show how humans desire to merge with nature, but also communion with man-made artifacts and buildings, and its hesitancy and sometimes belief that what makes its best for her, best for himself. It is the eternal fight of each human what he gives up? We return to the forest and there will merge with nature? We develop all the green area and descend into the plasters and concrete?

Keywords: photography of act, stylization, nature, artificial environments, digital photography

OBSAH

1 Úvod	3
2 HLEDÁNÍ A UPŘESŇOVÁNÍ ZÁMĚRU A VÝRAZU PRÁCE	4
2.1 Na co se zaměřím	5
2.2 Pochopení lidského těla a okolí	5
2.3 Inspirace	7
2.3.1 Jan Saudek	8
2.3.2 Martin Straka	9
2.3.3 Všude kolem mě	10
2.4 Přirozené prostředí	10
2.5 Příroda	11
2.6 Industriál	12
2.7 Linie těl	13
2.8 Inscenace ve fotografii	13
3 AKT V ČESKÉ FOTOGRAFII	15
4 TVORBA SAMOTNÁ	17
4.1 Technika	18
4.1.1 Skicovní materiál	19
4.1.2 Modely	20
4.1.3 Stylizace	21
4.1.4 Prostor	21
4.1.6 Jak na světlo	22
5 POPIS HOTOVÉHO DÍLA	22
6 TECHNICKÉ ÚDAJE	24
7 ZÁVĚR	25
8 RESUMÉ	26
9 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	27
9.1 Tištěné zdroje	27
9.2 Elektronické zdroje	28
10 PŘÍLOHY – OBRAZOVÁ ČÁST	29
8.1 Přírodní inscenace	30
8.2 Industriální inscenace	32

8.3 Přirozené prostředí	38
8.4 Konečný soubor	44

1 ÚVOD

Počátkem mojí práce bylo rozhodnutí změny vedoucího práce a zadání. Díky odchodu Mgr. Naděždy Potůčkové, kde jsem měla zpracovávat grafické techniky - konkrétně sítotisk. Rozhodla jsem se pro fotografii, vzhledem k mojí vášni a hodně blízkému vztahu k tomuto typu umění a sebevyjádření. Fotografie pro mě byla od útlého věku něco neuvěřitelného. Když naši němečtí známí donesli fotoaparát značky Polaroid, byla jsem u vytržení, co „to“ dokáže. Malá holčička lítající po městě, ale i na stráni s Practikou nebo Zenitem nebylo nic zvláštního. V těchto dobách jsem samozřejmě, jako velkou oporu a pomoc měla za sebou prarodiče nebo rodiče, kteří za mnou stojí doposud.

Dnešní populace vidí v pořizování fotografií velkou zábavu a spojení s dalšími lidmi, je pravda, že i já ráda sděluji obrazem, možná někdy raději než slovem. Má to mnoho výhod, slova vlastně předěláte v němý krátký úsek filmu, který si pak každý domýšlí, jak uzná za vhodné. Líbí se mi ta variabilita vyfotografovaného obrazu, scénérie. Ráda o způsobu zobrazení čtu a diskutuji, proto je pro mě inspirací „pan“ fotograf i moji známí s fotografiemi z dovolené.

Mnoho lidí je určitým způsobem zaměřeno na oblíbený styl zobrazení. Někdo preferuje krajinu, jiní lidi, někdo má rád industriální krajinu, další tu přírodní. V celé „historii“ mého fotografování, od dětství až doposud, mně vlastně vyhovuje všechno, od velkého „macro“ záběru až po krajinné scénérie. Fascinuje mě vše kolem mě a tak k tomu i s fotoaparátem přistupuji.

Fotografie je pro mě mocnou zbraní, obrazem, který všechno prozradí – a to se mně líbí. Fascinace jakýmkoliv přenášením obrazů skutečnosti i fikce je u mé osoby neuvěřitelně výrazná a nejvíce mě právě zajímají techniky fotografie a grafiky (kde má fotografie svoje neodmyslitelné místo). Důležitou součástí mého zápalu je skutečnost, že to co se stalo, si můžu naprosto v přesném znění zachovat na jakémsi obrázku, který je hmatatelný a nazývá se právě „fotografie“. Fotografie je něco, co Vám připomene místa, kde jste byli, lidi, které jste potkali, ale i vlastní nálady a rozpoložení, které jste prožívali.

Umět zacházet s fotoaparátem vidím, jako určitý druh „vědy“. Um, který musíte nejen mít v sobě, ale z velké části ho vypilovat a starat se neustále o svůj rozvoj. Nevidím to vůbec, jako záležitost „přijdu, cvaknu a odejdu“. I při fotografování například dokumentu by měl člověk přemýšlet a snažit se přinejmenším zachytit atmosféru, portrét také vyžaduje jistou dávku soustředění a schopnost zachytit charakter a výraz člověka a pak tu je téma, kterým se bude zabývat má práce – AKT.

2 HLEDÁNÍ A UPŘESŇOVÁNÍ ZÁMĚRU A VÝRAZU PRÁCE

Když jsem přemýšlela, jaký typ fotografie si zvolím, prošla jsem ve svých myšlenkách snad vše, co jsem kdy fotografovala. Co mi vyhovovalo, co méně a co je pro mě už nějakým způsobem alespoň z části zvládnuto, co naopak pořád zůstává trochu zakryto tajemstvím. V mém osobním životě ode mne nejen moje rodina, přátelé a známí mohou chtít fotografii, ale i cizím lidem jsou poskytnuty moje služby fotografování. Když jsem zvážila svoje možnosti a zapřemýšlela nad otázkou: „CO MĚ POSUNE ZASE O KUS DÁL?“ moje odpověď byla skoro jasná, zdokonalení portrétu skrz avantgardní pojetí mého okolí nebo poodkrytí tajemství lidského nahého těla, jsem dobrodruh, a proto se moje další myšlenky ubírali k tématu aktu ve fotografii.

Pravdou je, že by pro mě možná hledání výrazu a stylizace bylo jednodušší, kdybych si bývala vybrala například téma portrétu. Já jsem ovšem moc zvědavá a velmi ráda zkoušející nové nepoznané nebo jen málo vyzkoušené věci a proto pro mě akt byl posléze jasnou volbou. Myšlenky jsem upnula na všechny možné zobrazení aktu a našla i svoje starší fotografie zaměřené, ale jen na části nahého těla, které mělo připomínat krajinu. Uvědomila jsem si, že akt jsem za svůj život mnohokrát nenafotila a tak s kapkou strachu, obrovskou kuráží a trochou respektu jsem vstoupila na „pole“ plné nahých těl.

Moje hledání záměru, jak to vlastně nafotím, bylo ze začátku trochu chaotické, byť jsem měla vlastně jasnou představu, nedokázala jsem ji vytvarovat do správného a hlavně jasného tvaru. Hodně času mi zabralo moji myšlenku dostatečně zhmotnit a uchopit za správný konec. Hodně mi pomohli publikace, výstavy a sledování dění na sociálních sítích. Všemi těmito vnějšími zásahy moje mysl pomalu utvářela obraz mých vizí. Další zádrhel nastal při upřesnění si výrazu, který má práce mít. Mít celistvost a ukotvení v mých nápadech na zpracování práce. Vyvarovat se „každý pes jiná ves“.

Pomalou, ale jistě jsem se pomocí debat s různými lidmi, prohlížení mnou vytvořených i cizích fotografií dostávala do obrazu svého vlastního vědomí. Moje představa začala směřovat k tomu nejzákladnějšímu, co na lidském nahém těle vidím a to je přirozenost a posedlost lidstva tuto přirozenost přizpůsobovat a neukazovat. Nejsilnější bylo pro mě sledování okolí. Někdo chtěl splynout s přírodou někdo s městem, jiní si zase žili ve svém uměle vytvořeném prostředí a to bylo pro ně důležité. S vedoucím mé práce, panem Maškem, jsme si vždy pro mě velmi přínosně, probrali moje nápady, vize a možnosti zpracování. Tyto debaty mi dali asi ze všeho nejvíc, dali mi jiný úhel pohledu,

možnosti, které jsem mohla zvážit a zpracovávat dál v mých poznámkách a debatách s dalšími ochotnými lidmi se zamýšlet se mnou nad mých chaotismem.

Díky hledání jsem navštívila místa a hledala místa, která pro mě dřív nebyla ničím zajímavá. Nacházela jsem úžasné prostory a viděla naprosto dokonalé tvary v obyčejných věcech. Dokonce se mi párkrát stalo, že jsem podvědomě začala vyhledávat i ideální tvary jedinců, a to v žádném případě ty konvenční.

2.1 Na co se zaměřím

Myšlenka tohoto typu mojí hlavou vrtala dlouhou dobu. Přelétala jsem od jedné pomyslné kytky na druhou, jako zmatená včelka. Po úvahách nad tím, co je pro mě v aktu nejdůležitější a jak na něj vlastně já sama pohlížím, jsem se rozhodla.

Prohlížením různých fotografií dostupných v mé knihovně, u mě doma, v galeriích, ale také fotografií „pouze pro domácí účely“ jsem pochopila, že u aktu je pro mě nejdůležitější myšlenka přirozenosti. Ta božská přirozenost každého člověka. Nahé tělo, jako počátek, něco co každý zná a ví o něm, ale už méně lidí s ním nemá problém a ještě méně lidí se nestydí, jak za to svoje, tak za cizí. Hra se stínem a světlem mě vzhledem k mému probírání témat, co bude to moje, napadla jen na naprostém začátku a hodně rychle jsem od ní upustila. Chtěla jsem si vyzkoušet něco nového, pro mě ne tolik okoukaného a hlavně chtěla jsem vytvářet fotografie všude kolem nás a ne v ateliéru. Moje hlavní vize byla tedy taková – žádný ateliér, běžné prostředí (maximálně s rekvizitami) a přirozené nahé tělo.

2.2 Pochopení lidského těla a okolí

„Mám myšlenku toho, kam se moje kroky budou dál ubírat. Mám v hlavě spousty nápadů, které přes sebe přepadají, jako lidé tlačící se do posledního vlaku. Horlivě píší jednu vizi za druhou na papír. Před očima mi naskakují různé obrazy v různém prostředí. Snažím se zachytit co nejvíc detailů, protože i ty tvoří mojí kompozici a atmosféru výsledné fotografie. Mám popsaný celý papír odshora dolů, ze stran, všude kde je jakákoli mezera je nějaká poznámka.

Debatuji o svých nápadech a uvědomuji si, že si nejsem jistá, zda lidské tělo ve fotografii chápu správně, nechci sklouznout do pornografie, ale ani do velké neosobnosti a stylizace.“¹

Stahovala jsem se na různé dokumenty o performace, na které jsem vždy poměrně náhodně narazila. Narazila jsem na zajímavou tvorbu novodobých umělců a to mě vedlo k zamyšlení, zda moje vnímání lidského těla vzhledem k okolí nemá trhliny.

Otevřela jsem, byť ne úplně ráda biologii člověka, kde mě zajímal hlavně vývoj. Chtěla jsem si znovu připomenout, jak se člověk posunoval nejen ve svém vývoji biologickém, ale také ve vývoji jeho chování se k ostatním, vytváření skupin a osad. Sociální začlenění bylo pro moji práci velmi důležité, tato složka mi více přiblížila, jak to lidé vnímali a jak vnímají teď. Potřebovala jsem pochopit i provázání nahoty s výrazem tváře to znamená propojení psychické stránky a fyzické. Moje vize nabývala konkrétnějších obrysů, právě díky snaze pochopit, jak to s člověkem a jeho i cizí nahotou je.

Psychická stránka člověka samozřejmě úzce souvisela i s okolím (prostředím) fotografie. Cítila jsem nutnost promyslet si, kdo by se v jakém prostředí cítil a hlavně vypadal podle mých představ. Mnohdy mě napadaly velké kontrasty a velmi složité kompozice, kde jsem po střízlivějším pohledu na věc pochopila, že to nebude v mých silách (hlavně přesvědčování nějakého modelu). Snažila jsem se v hlavě najít místa, kde by se dalo fotit, nejlépe bez vyrušení dalšího elementu. Předem jsem se pokoušela vymýšlet místa, která jsou dostupná, já je nějakým způsobem znám a budou mi na fotografii k něčemu. Bylo to sice každopádně k něčemu, jelikož jsem zbytečně nejezdila měsíce po západočeském kraji, ale samozřejmě myšlenka a realita mnohdy bývá jiná.

Pokaždé, když jsem někam cestovala ať už jako řidič nebo spolujezdec jsem sledovala díky mé bakalářské práci krajinu okolo mne jinak. Okamžitě mně naskakovaly nápady a automaticky v návaznosti technické problémy té a té krajiny a jak by se daly vyřešit. Ze začátku jsem si často sedávala do interiérů a exteriérů a jen tak tam seděla a vnímala a nasávala do sebe prostor kolem sebe, abych posléze byla schopna s ním nějakým způsobem zacházet.

Představovala jsem si nahé postavy, které se různě přemísťovali a já hledala dokonalé nebo naprosto nedokonalé souznění obojího. Mnohokrát jsem narazila na

---

¹ MUDROVÁ, Veronika. *Poznámky k bakalářské práci*. Plzeň, 2013.

skutečnost, že byt' se mi prostor opravdu moc líbí, nejsem schopna v něm udělat a vyfotografovat to co potřebuji. I to samozřejmě bylo pro mě důležité zjištění a hlavně ubezpečení se a přesvědčení, že to co dělám, není naprostá ztráta času.

Obávám se, že to co jsem během této práce započala, je běh na dlouhou trať. Není jednoduché okolí vždy pochopit a tím myslím jak lidi, tak prostředí. Moje nápady, které jsem si hezky zinscenovala, „zkontrolovala“ prostory, a chtěla začít, mi po mnoho chvil překazila maličkost, na kterou jsem nebrala velký zřetel. Počasí si se mnou také moc rádo hrálo. Proto byt' jsem se snažila vlastně o pochopení bytí – lidského těla a okolí, jen jsem si uspořádala svoje myšlenky a postoje k věci.

2.3 Inspirace

Dalo by se říci, že inspirací mi bylo všechno a všichni. Stačilo si večer lehnout do postele a nějak se narovnat nebo skrčit a už jsem si fotila nebo zapisovala, co mě napadlo. Obrovská inspirace pro mě byli lidé v hromadných prostředcích, plakáty všude kolem nás a bizarní členi naší společnosti, ze všech těchto vizuálních podmětů kolem mě jsem si něco vzala a použila ve svých „zkušebních“ fotografiích. Jsem velkým pozorovatelem, tudíž mně stačilo nemyslet na každodenní „problémy“ a v tu ránu se můj mozek naprogramoval na vlnu závěrečná práce a sledoval okolí pomocí očí mnohem detailněji a soustředěněji než obvykle. Každý strom byl pro mě potencionálním „partnerem“ pro nahý model, každý přechod úkazem naprosté geometrické přesnosti a čistoty - nebo také nečistoty. Sklep již neměl fazónu temného místa strachu, ale možnosti nekonečné fantazie.

Konkrétní inspiraci v lidech ovládajících kult fotografie jsem neměla vůbec žádný problém a hlavně žádné pochybnosti, že by mi neposkytli to, co jsem potřebovala – inspiraci. Nadšeně jsem skočila do moří překypujících barevnými i černobílými fotografiemi a probírala jsem se jimi – a to velmi ráda! V hledání inspirace jsem byla naprosto nadšená a ve svém živlu. Byla jsem jako dítě prohledávající starou truhlu s poklady po babičce nebo s poklady jeho maminky.

Ráda okolo sebe soustřeďuji lidi, kteří mi něco dávají, o to víc jsem se s nimi teď setkávala, hodně z nich mi s inspirací ať už přímo nebo nepřímo pomohli víc, než jsem předpokládala.

2.3.1 Jan Saudek

Je to jeden z nejkontroverznějších českých fotografů a hlavně díky své kontroverznosti a provokaci jedním z nejznámějších. Je to první Čech, který dostal francouzský Řád rytíře umění a písemnictví. Je až neuvěřitelné, jak básní a mluví o krásách ženského těla. Měla jsem tu čest a pár minut jsem s panem Saudkem mluvila, možná to nebyly ani minuty, mě to stačilo a obohatilo do budoucna. Obdivovala a „milovala“ jsem ho již předtím, naším setkáním jsem se v tom jen utvrdila. Zapsala jsem si od něj jednu větu: „Nejkrásnější věc na světě je ženská s roztaženými nohama.“ jeho kamarádka mu prý na to odpověděla: „ Nejkrásnější je chlap s roztaženými nohama.“ Podle něj měli pravdu oba. Není to tak, že bych si libovala ve fotkách, které už jsou spíš vstupenkou do pornografie, libuji si ve fotografiích pana Saudka, protože podle mě ukazují ryzi přirozenost a to v jakékoli podobě. Všichni jsou podle něj krásní, protože člověk je krásný a dokonalý. Tyto jeho myšlenky, byť je někdy i na mě moc vulgární s ním sdílím. Jeho úcta k ženám, je i podle jeho slov, až moc velká. Nefotografuje, jak si mnozí myslí jen „ nechutné fotografie“. Fotografuje to, co je okolo nás se všim všudy!

Proslulá „Saudkova zed“ byla původně jen „moc vlhká“ zed' ve sklepě, roku 1972 ji objevil, tak ho po nějaké době odnášení spadané omítky oslnila, že si posléze nechal vyrábět kopie této staré- nakaširovat a tak si ji vlastně pořád vozil s sebou. Tato zed' je dokonce takový fenomén, že se vyrábí i jako tapety a plakáty pro „ normální“ smrtelníky.

Jan Saudek tvrdí, že fotografii nedělá autor, ale model. Existuje model a nemodel. Umělec jen nachází umění a k tomu právě potřebuje model. Model si stoupne a ať udělá cokoliv, je to na fotografii. Nemodel se může snažit sebevíc a nedostane tam ani špetku.

Naprosto úžasné mi přijde i úprava fotografií. Jan Saudek stále používá starou techniku, s digitální si moc nerozumí.

Moc mě mrzí, že v Čechách vystavoval naposledy v roce 1998, od té doby vystavoval jen obrazy. Čeští kritici ho zahnali takzvaně do kouta a on se po nějaké době rozhodl již nic nevystavit.

Saudek je pro mě Pan fotograf, od toho co jsem ho „objevila“ jsem na něj nezanevřela. Jeho fotografie mě nabíjejí neuvěřitelnou silou a obdivuji jeho neuvěřitelnou schopnost zachytit všechno na tak tenké hranici. Kolorování fotek mi přijde úchvatné a kompozice, které vytváří neokoukané. Hodně blízké je mně i jeho pojetí světla ve fotografii, sama nemám moc ráda ostré proudy světla, na jeho snímcích je světlo měkké, rozptýlené, jemné a jakoby teplé.

Paradoxem je, že jsem nikdy jeho fotografie neměla potřebu a ani nechtěla kopírovat. Znamenají pro mě něco, co je originálního, zajímavého, určitě pro mnohé pobuřujícího, ale nic kopírovatelného. Viděla jsem dost pokusů okopírovat „Saudkův styl“ a ze žádného z těch pokusů na mě nedýchla ta duše fotografie.

2.3.2 Martin Straka

Profesionální fotograf samouk, jak o sobě sám říká. Mladý člověk, který se rozhodl chytit to z jiného konce, a podle mě se mu to podařilo. Nemyslím si ovšem, že je to jen můj názor, Martin Straka ve světě získal mnoho ocenění a prestižních cen, která by měla jeho kvality jen podtrhovat. Jeho výstavy procestovaly křížem krážem bezmála celý svět a jsou famózní – alespoň podle mě.

Jeho způsob zobrazení je zvláštní a až nadpozemský. Postavy v jeho fotografiích – někdy pro mě spíše čistokrevných obrazech, létají, vznášejí se nebo jsou vtlačeni do prostoru, k mému úžasu to nevypadá prvoplánově nepřírozeně. Je to harmonické a plné snů, mám z toho pocit svobody a chtěje ji zažít. Proč se nemůžu přidat k nim, těm na těch fotografiích, kdykoli se mi zachce?

Tonalita barev, kterou Straka používá, je podle mne výborně využitý sépiový nádech, který za běžných okolností ve fotografiích nevyhledávám. Jeho spojení „barevné sépie“ je hodně příznačná pro soubor fotografií „I am“. Přes tento soubor jsem se k objevu tohoto mladého fotografa vlastně dostala. Hned na první pohled mě zaujal a vryl se mi do paměti. Stejně, jako k Janu Saudkovi i k tomuto fotografovi se budu vracet. Martin Straka mě zajímá hodně do budoucna, kam se hodlá posunovat, je ještě kam se posunout, bude to pořád zajímavé?

Zanesení postav do prostředí, vlastně vložení, jakési nalepení je netradiční a pro mě velmi přitažlivé. Snivost a lehkost s jakou tento autor přichází, mě brní až na posledních člancích prstů.

Nemám ráda fotografie, do kterých je přespříliš zasahováno digitálními technologiemi, pan Straka s tím zachází tak okatě, ale na druhou stranu tak citlivě, že s tím nemám sebemenší problém. Cítím ho jako naprostý opak Jana Saudka a přeci mají něco, co vnímám hodně podobně. Možná pro tu velkou odlišnost a vlastně příbuznost, právě Martin Straka vyplnil další místo pro inspiraci jednu z největších, hned vedle Jana Saudka.

2.3.3 Všude kolem mě

Inspirace, jak jsem už psala, mě opravdu zastihla skoro všude a v každém rozpoložení. Inspirací by nám měl být náš každodenní život, spěch, loudání se, vztek, klidnost, rychlost, pomalost, všechny tyto kontrasty jsou něco, co tvoří náš život, do toho patří i nahota. Pro to všechno jsem potřebovala zachytit surovost okamžiku, nahého těla i prostředí, v němž ho budu zvětšovat. Neustále se kolem mne ukazovali nové a nové možnosti. Někdy jsem měla pocit, že je jich takové nepřeborné množství, že se v nich ztratím. Inspirací mi byla i moje vlastní improvizace, kterou jsem samozřejmě mnohdy také použila, protože se objevilo něco, co jsem předtím neviděla. A tak jsem moc ráda, že kolem mě je tolik možností a cest kudy se vydat.

Je důležité sledovat svět kolem sebe. Posunuje se rychlostí světla a já jako fotograf ho můžu na chvíli zastavit a to je to krásné!

2.4 Přirozené prostředí

Moje práce přirozené prostředí vnímá, jako prostředí, ve kterém se člověk přirozeně nachází, je to pro něj nejpřirozenější. Pro někoho to je příroda, pro jiného dílna. Bylo pro mě zásadní uvědomit si, že přírodní a industriální prostředí se v naší době vlastně už bez sebe navzájem neexistují. Člověk a technika je tak úzce spojen, že se ji být v malé míře nejde vyhnout a příroda je to k čemu se naopak většina z nás buď vrací, nutno říci – pořád pomocí techniky, nebo v ní hledá nějaký klid a relaxaci. Svět si už nejde představit bez všech technických artefaktů, ale stejně tak si ho nejde představit ani bez přírody. Je pravda, že o technické a industriální zázemí se někdy staráme lépe, ale to jen proto, že máme pocit, že se příroda o sebe postará sama.

Pořád existují lidé, kteří vědí o nemožné úloze, kterou příroda nezvládá a to je právě ta – postarat se o sebe. Pro tyto lidi je přirozeným prostředím les, louka apd. Pro větší část planety jsou to blázni povídající si s rostlinkami a stromy. Kazící plány investorů a strkající nos tam kam nemají.

Na mých fotografiích se modely nacházejí jak v roli milující a chtějící splynout s přírodou, tak v roli člověka, zacházejícího a žijícího ve výtvarných vědách a techniky. Chci tím ukázat kontrast, který ve skutečnosti zase tak velkým kontrastem není, jelikož ukazují lidi, kteří se objevují v prostředí jim vyhovujícím a přirozeném.

Třetí a vlastně prostřední část mého cyklu fotografií se zabývá „přechodem“ mezi

přírodou a technikou. Člověk se nechce vzdát všeho a jít se živit kořínky, bral by to jako pokoření všeho čemu věřil. Rád ovšem uteče všedním návalům technických vymožeností a vrátí se ke „kořenům“. Návrat od techniky k přírodě a posun od přírody k technice a pořád dokola je tak typický pro náš druh. Nemůžeme se asi pořád rozhodnout a tak se moje „prostřední“ část zabývá právě tímto bodem záchrany i demolice nebo jen obdivování přírody a soužití s ní s dary vědy a techniky.

2.5 Příroda

Přírodní tvary a vůně, barvy a světlo, rozložení prostoru, vymyšlenost scény, promyšlenost funkce a účelu – to vše mě na přírodním prostředí fascinuje. Stročnost, přesto velký pohyb stromů. Jejich pevnost a přesto křehkost. Propustnost světla skrz listy a krásné barvy vytvářející se právě pomocí paprsků světla a přírodnin. Všechno to jsem chtěla použít a použila v mojí praktické práci. Podobnost a příbuznost lidského těla, pokus o to přiblížit se blíže, sloučit se v jedno, pochopit a překročit tu křehkou hranici a poznat nepoznané.

Naopak ukázat, že já jsem silnější, že vyhrávám. Technika silnější než cokoli (?). Umím ji zkrotit, chci ji zachránit versus, chci ji zničit. Umím žít vedle ní, aniž bych ji ublížil a narušil tu rovnováhu?

Požizování snímků mezi skalami, řekami a lesy je zábavné a svěží. Nutné je neztratit objekt v množství stromů, zeleně nebo jiných přírodních úkazů. Využít prostoru ke svému prospěchu a využít hlavně i světlo ve svůj prospěch. Například v lese je spousta temných zákoutí, ale prosvítá někudy silný proud světla. Promyšlení toho, jak s tím naložím, protože scéna se mi hodí, je podstatná. Fotografovat přírodu, aby to mělo hodnotu, není naprosto lehká záležitost, i když z toho má hodně lidí takový pocit. Je potřeba vnímat světlo, stíny, nástrahy přírody, zvířata, terén, hloubku prostoru, šířku záběru atd. Hlídáte všechno a ještě model, aby nevypadal jako skácený, když tak vypadat nemá.

Příroda je složitá a fotografování v ní není jiné, přesto je veselé a nabitě pozitivní energií.

2.6 Industriál

Linie vytvořené člověkem nejsou vždy špatné a nehezke. Byť je to uměle vytvořená záležitost, mnohdy se snahou kopírovat přírodu nebo ji při nejmenším stavbou pomáhat. Nechci být v žádném případě proti technice i já ji mám ráda, vlastně v industriálu všichni žijeme a zbavit se toho můžeme těžko. Oboje se mezi sebou různě proplétá a je těžké najít přesné hranice.

Přesné linie industriálních staveb většinou najít jde a to je velká výhoda ve fotografii. Čisté pevné tyčící se monumenty vytvořené rukou člověka.

Upřímně řečeno více se mi líbí ty staré rozpadlé a zchátralé pokusy člověka zanést další nesmazatelnou stopu. Snímky se v těchto prostorech pořizují hůře nejen díky špatné dostupnosti, ale hrozí nebezpečí ohrožení zdraví a to v případě toho, že s sebou máte ještě modelku/ modela, který Vám tam pobíhá, není úplně ideální. Najít dobrodruha, který se s Vámi prodere houštinami, aby dobil nedobytné zchátralé sídlo, těch také není mnoho, nebo spíše se nesoustředí okolo mojí osoby. Taková to výprava se dá dobře překazit i pevnými zámky a velkými betonovými bloky před dveřmi.

Město jako takové nám nabízí spoustu jiného focení než jen zchátralé domy na okraji (někdy i v centru). Mosty, podjezdy, mrakodrapy, tramvaje, historické budovy, dopravní i jiné značky, taxíky, podniky, továrny, rozestavěné stavby a další a další, které naleznete na každém kroku městem.

Městský motiv je i na nejstarším dochovaném snímky nazvaném Pohled z okna, který udělal Joseph Niepce. Niepce byl průkopníkem oboru fotografie spolu s dalšími a kvůli dlouhým expozičním časům bylo focení budov vlastně nejideálnější objektem. Navazovali na něj snímky, které se poměrně rychle rozrostly, až vzniklo sdružení fotografů (rok 1857) a na konci 19. století byla zlatá éra časopisů o architektuře a stavebnictví, to znamená, že fotografie s těmito objekty byla nejvíce v kurzu.

Rada pro dobrou fotografii ve městě zní – SVĚTLO. Světlo je vlastně základní znalostí proto, abychom mohli alespoň z části ovládnout um fotografování. Když se ovšem jedná o vizualizaci města spolu s nahým tělem je to složitější. Budova i tělo potřebují světlo odlišné a proto je nutné jedno potlačit vůči tomu druhému. Já se pokoušela najít rovnováhu, být co nejvíce na „hraně“.

2.7 Linie těl

Naše tělo skrývá nepřeberné množství křivek, záhybů, oblinek, ostrých hran i propadlin. Tím vším je tělo specifické, každé je jiné. Poměry u každého se liší, a přesto všechny mají svůj půvab. Naše společnost posuzuje tělo v šířce, chcete-li délce dějin různě. Od dob kdy ženy, které neměly pozadí, byly neplodné a tudíž „k ničemu“ do dob Twigy a jejích následovnic. Dnes se názor na linie a křivky lidských těl opět liší a zdá se, že jsme na rozcestí. Nastupují modelky PLUS SIZE, ale modelky „minus size“ stále zůstávají. Většina z nás nepatří buď ani do jedné skupiny, nebo do té spíše plusové a přesto se rádi na obrázcích stále obklopujeme až nepřirozeně hubenými modelkami, kterým chceme pomalu dát najíst do fotografie. Existuje samozřejmě také střed, to „ideální“. U mužů je to trochu jinak čím více svalové hmoty tím lépe, ale zbytečně nepřehánět. V řadách mužů se i proto objevují vyhublí mladíci i napumpovaní muži.

Fotografie tento vývoj názorů na ženská a mužská těla velmi úspěšně mapuje. Díky reklamní fotografii máme přehled o tom, co se kdy v jakém období „nosilo“. Vyobrazit pomocí fotoaparátu hezky, jak tělo boubelky, tak tělo hubené dívky jde, jen to chce trochu cviku a myslet na světlo, polohu modelky a celkovou kompozici.

Velmi zajímavě s lidským tělem zacházel Bill Brandt, který se zaměřoval na části těla modelky a zbytek nechal rozplynout v krajině.

Podstatné v exteriérech je nenechat pozadí, aby zbytečně rozptýlilo svou barevností, pestrostí či přílišnými detaily a odtahovalo tak pozornost na sebe. Nezkreslovat zbytečně velkou perspektivou tělo není-li to záměr. Nebát se použít pohled, nadhled a ani jednoduchá scéna není vždycky od věci.

Fotografie aktu je složitá hlavně kvůli modelům. Nejdříve musíte sehnat někoho, kdo Vám bude pózovat. Na začátku je důležitá důvěra a hlavně nikam se nehrnout. Zachytit tělo v dobré poloze, dobré kompozici je záležitostí dobrého naplánování, ale také umět improvizovat, aby Vám náhodou neutekl skvělý snímek.

2.8 Inscenace ve fotografii

Tzv. inscenovaná

piktorialistická fotogr

, ale i foto a videodokumentace performancí

a již zmíněná koláž. Právě od fotokoláže vede cesta, ve smyslu tvůrčí metody, k digitálně zpracované fotografii. Inscenovaná fotografie dále do sebe vstřebala zkušenosti umění instalace a filozofické nazírání konceptuálního umění.

Lze tedy říci, že inscenovaná a digitálně upravená fotografie spojila ještě donedávna zcela neslučitelné umělecké proudy, využila zkušeností nejr

.²

Inscenovaná fotografie klade velký důraz na rozložení prvků, jejich harmonii nebo disharmonii a motiv více než na technické proporce fotografie. Měla by v divákovi vyvolat nějakou reakci. Momentka je opakem inscenace. Inscenace je předem promyšlená a připravená scéna ať už s rekvizitami nebo bez nich. Fotograf se stává režisérem vlastních děl. Všechno se najednou překlene do divadelní scény a hraje se.

Dříve se umělci obraceli na inscenovanou fotografii, aby svoje dílo ospravedlnili. Většinou „kopírovali“ výtvarná díla malířů, dokonale napoložovali modely, měli kostýmy a co nejvíce konkrétní rekvizity. Defacto se stalo, že fotografie ztratila svoji roli náhody a překvapení, vše bylo předem vymyšleno. Realita tak dostává nový rozměr, nový smysl a novou myšlenku. Tato tvárnost okamžiku je na inscenované fotografii vlastně to kouzelné a ohromující. Nemusí být naprosto jasné zda člověk scénu zinscenoval nebo našel a to je další magií celé škály ostatních kouzel, která obor fotografie ještě skrývá. Mnoho fotografií například land artu vznikalo ve formě sérií, které měly charakter analytických konceptuálních fotografií a časem pak často docházelo k jejich estetizaci a následně pak například i k inscenované fotografii. Není to ale jen land art, který se přes konceptuální fotografii dostal až k inscenované. Performace a body art se v určitý moment také začaly pohybovat směrem stejným jako land art. Konceptuální umění vlastně potlačuje hmotný objekt a význam vizuality ve prospěch myšlenky. Koncepce je prioritou a vliv percepce je omezen. Konceptuální fotografie často dokumentují určitý jev a o samotnou fotografii zde nejde.

U inscenované fotografie se setkáváme s uměle vytvořenou realitou, nejen zde ji vystavujeme ovšem na obdiv. Umělá realita nás provází léta pomocí filmu i literatury.

---

² SLAVICKÁ, Milena. Historie: od piktorialismu k inscenované fotografii. *Časopis Fotograf: Nová inscenace*. 2006, č. 7. Dostupné z <http://www.fotografnet.cz/index.php?lang=cz&cisid=25&katid=5&claid=143>

Pozoruhodné na tom je to, že ji vlastně vyžadujeme, všichni někdy rádi koukáme na realitu, která je smyšlená a nám se může např. ve snech zdát jako skutečná. Je příjemné se jednou za čas uvolnit a přejít do „módu“ snů. Právě to, že nám inscenovaná fotografie dovolí vstoupit do jiného prostoru, považuji ji za velmi přínosnou a zajímavou.

Velmi často se využívala během nacistické propagandy, inscenovaný portrét Adolfa Hitlera a jiných.

3 AKT V ČESKÉ FOTOGRAFII

Zobrazování nahého lidského těla mělo v různých epochách historie lidstva odlišný důvod. Začínalo to symbolismem, mytologií a hodně rychle se vše posunulo k estetické fotografii, která se záhy ve 20. století převrací v erotickou fotografii. Po krátké zlaté éře erotických fotografií nastala cenzura a modelky se v postprodukci zahalovali závoji a přidávali se jim kalhotky, cenzura trvala až do 70. let, kdy se naplno projevila erotická a chvilku po ní i pornografická fotografie. Vlivem narůstajícího zájmu o lidské nahé tělo se část umělců snažila postavit proti erotice a pornografii pomocí erotického umění.

Pornografie je něco, co má vzbudit sexuální zájem a reakci, erotika je spíše o estetice, linii a kráse lidského těla, ne nutně ve vypjatých situacích s přehnanými gesty.

Mužské akty jsou méně časté než ženské a svoji slávu si zažívali hlavně na počátku éry fotografie aktu. Ženy právě díky větší estetičnosti jejich těl byly vždy žádanější.

První pokusy zachytit nahou milovanou krásnou bytost fotografickou cestou byly učiněny již dávno v minulosti. První dochované pokusy o totéž v provedení malířském a sochařském jsou staré desítky tisíc let. Jen akt zachycený filmovou kamerou, což ovšem není nic jiného, než spousta fotek rychle po sobě jdoucích, a pak akt vytvořený softwarově v počítači, je mladší, než náš fotografický akt.

Velká většina „fotografických aktů“ vzniklých na této planetě jsou akty eroticko-pornografické. Pouze zanedbatelná menšina jsou akty umělecké. Tzv. umělecký akt, vysoce estetizovaný, samozřejmě také může balancovat na hranici erotiky či pornografie, ale prvotním účelem jeho vzniku není uspokojení málo naplněných sexuálních potřeb. Nahota je přirozená a akt je hra se světlem. Pokud se tyto podmínky vkusným způsobem sloučí, může vzniknout zajímavé dílo.

Často bývá připomínáno, že ve 168lété historii fotografie, bylo vytvořeno téměř

všechno. Každá nová fotografická výstava, další a další prezentace dřívějších i nových výsledků fotografického snažení jak profesionálů, tak i amatérů naopak dokazuje, že zdaleka ještě ne. Vždy se objeví nové přístupy, speciální techniky a především jiné pohledy autorů na danou problematiku.

V českém prostředí vše začalo vyfotografováním dívky, jak si nevinně čte. V 50. letech 19. století ji pořídil neznámý daguerrotypista. Znázorňování nahých těl mělo sloužit k pozdvižení umělecké úrovně. Pro dějiny české fotografie je důležitá aféra z roku 1956. František Friedrich vystavil svá díla, která byla shledána za neslučitelná s obecnou morálkou, a byl odsouzen na 48 hodin vězení.

V 60. a 70. let 19. století tuto oblast ovládla móda a ženy se samy chodily fotit v „rouše Evině“. V 80. letech vznikl Klub fotografů amatérů v Praze, protože se v české fotografii i společnosti začaly objevovat změny. Cílem bylo zdokonalovat se ve fotografii a srovnat krok s technickým pokrokem. V 90. letech zde vznikla skupina první generace české fotografické moderny. K fotografickým amatérům patřili Otto Šetele, Rudolf Špillar a Ludvík Pinka. Právě z této doby je nejstarší dochovaný akt, jehož autorem je Antonín Stifter z Křince.

Na počátku nového století se aktem zabýval Jaroslav Petrák, první český teoretik fotografie. Ale až František Drtikol měl rozhodující vliv na směr fotografie aktu. Jeho nejstarší práce vznikly v roce 1907-1910. Další významnou osobností byl Alois Zych, který se proslavil svými cudnými akty ovlivněnými malířskými schémata. Karel Novák vnesl do aktu nový styl, kdy radikálně reguloval ženskou postavu, která pak působila až sochařským dojmem. Nastupující generaci 20. let ovlivnily myšlenky Drahomíra Josefa Růžičky, protože „téma aktu je v Růžičkově tvorbě vzácné. Jedná se o exteriérové práce v duchu fotografického purismu, odmítajícího jakékoliv zasahování do fotografického obrazu. Hlavní důraz autor kladl na zachycení světelných akcentů a výsledný snímek provedl v moderní bromostříbrné zvětšenině.“³

Počátkem padesátých let byla česká fotografie označena za úpadkovou a zakázalo se vytváření aktů a tvůrčích experimentů. Po nástupu komunistů, v roce 1948, se radikálně změnila fotožurnalistika. V periodikách se všichni řídili ideologickými příkazy komunistické strany. Jediné, co se preferovalo, byl socialistický realismus.

V polovině let šedesátých se do české fotografie vrátil akt. Věnoval se mu třeba J. Šmok. Fotografická tvorba se mohla opět rozvíjet. Vyšlo několik publikací a fotokluby byly opět aktivní. Od roku 1960 bylo možné studovat fotografii na pražské FAMU.

V osmdesátých letech nastoupila nová generace fotografů výrazně ovlivněna

postmodernismem. Mladí fotografové pracovali s lehkostí, humorem, ironií a erotikou. Nebáli se prolínání fotografie s jinými uměleckými druhy, manuálně zasahovali do negativů i pozitivů. Takto zaměřeni umělci byli nejčastěji slovenští studenti z FAMU.

V roce 1989 už bylo zřejmé, že totalitní režim se dlouho u moci neudrží. Během tohoto roku bylo mnoho námětů k fotografování - od brutálně potlačených protestů v tzv. Palachově týdnu až k Sametové revoluci a zvolení nového prezidenta V. Havla.

Devadesátá léta byla dominantou inscenovaná fotografie. M. Macků získal za své snímky mezinárodní renomé. Použil zvláštní technologii, kterou nazval "geláž". Tato technika spočívá ve stažení vlhkých emulzí z negativů a jejich další úpravě včetně roztržení či kopírování jednoho motivu na několik míst. Vytvořil mimořádně expresivní díla s motivy destrukce a násilí.

4 TVORBA SAMOTNÁ

Proces tvorby a pomalé rození mého projektu, jak jsem své bakalářské práci už od začátku ze strategických důvodů, začala říkat, mě po celou dobu přiváděl do radostných, ale i úzkostných stavů. Začalo to u papíru, popsaného ze všech stran, vůbec by se nestyděl, být už dávno vyhozený v odpadkovém koši, ale mě se hodil. Hodil se svým chaosem do mého proudu myšlenek a tak jen s tímto listem papíru mi to šlo, jako „po másle“.

Psaní nápadů, útržkovitých informací, kreslení jednoduchých schémat kdykoli po celý den. Tím jsem si poměrně rychle získala zájem okolí o to, co pořád dělám. Co vymyslím, co neustále píší? A tak začal můj „hon na modelky“. To bych zařadila asi do úzkostných stavů, co se mé práce týče. Touto zkušeností jsem nabíla pocit, že lidi obecně přeceňují, naštěstí ne všechny. Jak nevyřlovně ráda jsem za svůj um mlavy.

Řešení modelek se trochu uklidnilo a nastoupil problém s technikou, jak se dalo čekat, nic nepůjde zase tak lehce. Technika zlobila a já musela hledat náhradní řešení a prosit okolí, aby mi svoje zrcadlové „miláčky“ zapůjčilo, ne všem se chtělo, ale nakonec i tento škraloupek zahrán úspěšně do kouta.

Chvíle chci jít na to, nastala. Sníh pořád leží, prší, povodně. Začala jsem si vážně plánovat čas, kdy co budu s kým fotit a kde. Harmonogram byl dokonalý, ale počasí bohužel neovlivním. Přesto jsem nepropadla panice a přestála i tento nezdar.

Po první sérii fotografií, pracovně jsem je nazvala „zkušební“, jsem byla tak plná dojmů, že jsem si hned sedla a začala psát svoje dojmy a pocity z fotografování. Tak jsem to dělala i pokaždé v budoucnu. Pomohlo mi to se odreagovat a trochu se vždy odpoutat od

toho, co se stalo – nestalo, povedlo – nepovedlo.

Fotografování a spolupráce s novými i známými lidmi mě obohacovala a určitě posouvala někam dál, postavení se za hledáček fotoaparátu a hledat mě bavilo a na moment dostalo do mého „divadla“, kde si hraji já. Být i působit profesionálně, co se týče přístupu k modelům, jsem snad splnila, a tak jsme se na scéně povětšinou všichni cítili spokojeně a příjemně.

Konečná postprodukce pro mě byla opakováním i hledáním nového. Novou zkušeností a hlavně díky pár radám i novými znalostmi. Byla jsem ze začátku hodně překvapena, kolik názorů na věc může mít třeba i odborná literatura, jedna radila světlo a úprava tak, druhá zase jinak. Nakonec jsem si poradila podle svých smyslů a citu.

4.1 Technika

Počátkem mé tvorby jsem se zamýšlela, jakou technikou provedu svoji práci. Mám doma pár klasických fotoaparátů, některé jsou sice už jen na okrasu, ale i přesto mají místo jak v mé skříni, tak srdci. Jsou to moje vzpomínky na fotografování v dětství. Bohužel teď už na ně tolik času nemám, výbava černé komory je z poloviny pryč, ale já se přesto rozhodovala, že i přes nákladnost projektu, bych do klasické fotografie, vyvolané v černé komoře bych se pustila. Po střízlivých domluvách sama se sebou, jsem našla víc starostí a problémů než radostí a tak jsem od klasické fotografie upustila – byť nerada.

Nastoupil tedy její nástupkyně – digitální fotografie. Shledávám v ní samozřejmě x plusů, co se týče možností nafocení více snímků, můžete bez problémů experimentovat, úprava je také trochu jiná oproti zvětšovákům, kolorismu apd.. Digitální svět má velkou výhodu ve svém stroji času. Můžete mazat fotografie, jak se Vám zlíbí v dalších úpravách je mít od čistého snímku po dalších x variant až ke konečnému výsledku. Vše jde regulovat poměrně jednoduše a na všechno máme prodloužené ruce, co se týče programů v počítačích. Digitální fotografie má jednu z výhod, za kterou ji mnohdy spousta z nás děkuje a to je možnost zmýlit se. Klasická fotografie Vám samozřejmě také umožňuje se zmýlit, ale za vysokou cenu. Digitální snímek není tak úzkoprsý a proto Vaše chyba je smazána a fotografujete dál bez ztráty peněz a nervů. Myslím si, že vzhledem ke skutečnostem, které jsem si vybrala jako základní kameny svojí práce, nemohla jsem zvolit lépe než tuto techniku.

Co je vlastně fotografie? Převáděno do normální mluvy je fotografie černobílý nebo barevný trvalý obraz na papírové nebo průhledné podložce, zachycený optickou soustavou,

což je objektiv, na citlivý fotografický materiál a zviditelněním laboratorním chemickým zpracováním. Fotografie tedy dost činností v jednom malém nebo větším obrázku. Fotografie se neuvěřitelným způsobem vyvíjela a lidé měli neustále potřebu zdokonalovat svoje objevy navzájem. Stačilo by to na další bakalářskou práci, všechny ty objevy a chronologie vývoje. Nejdůležitější pro tu moji bakalářskou práci ale je vynález a dojití až k naší teď už troufám si říci nejrozšířenější technice digitální fotografie.

Co je fotografie víme, liší se od ní nějak ta digitální? Ano a to zásadním způsobem. Odpadá ten složitý, byť pro mě plný zážitků a radosti, proces vyvolávání, abychom mohli zkontrolovat a vůbec se kouknout, co jsme zachytili. Po celou dobu digitální fotografie používá digitálních technologií pro zhotovení digitálních obrazů předmětů. Nepotřebuje žádnou chemický proces ani v jedné fázi „výroby, používá elektronické zařízení na záznam obrázků v binární formě. To posléze umožní zobrazení, uložení, tisk, úpravu, přenášení a archivaci na osobním počítači.

„Digitální záznam má na všech nosičích velmi omezenou trvanlivost. Pokud se nebudou snímky často kopírovat, může se stát, že z rodinných alb naši vnuci už nikdy nic neuvidí. Proti tomu černobílá fotografie vydrží minimálně 160 let. Zároveň ale nikdy v historii nefotilo víc lidí než nyní. Každý má nějaký kompakt nebo fotografuje mobilem. Nikdy se nedalo tak snadno fotit. Je ale otázka, co z toho obrovského množství fotografií vlastně zůstane.“³

4.1.1 Skicovní materiál

Vznikal průběžně, nejdříve v psané formě a pomocí jen malých schémat. Postupně se rozrůstal na ucelnější obrázky. Přiznávám se, někdy jsem se musela přesvědčit, abych si skicu udělala a někdy byla taková náhoda a shoda okolností, že skica třeba vůbec nevznikla. Představy na papíru jsou potřebné a dobré k další práci. Sama skicovního materiálu běžně používám, každopádně v případě fotografie jsem zjistila, že odhadnout, co opravdu reálně můžete dosáhnout je někdy hodně daleko od skici.

---

³BIRGUS, Vladimír. *Digitální fotografie*. 2012. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Digit%C3%A1ln%C3%AD_fotografie

Určitým skicovním materiálem pro mě byly publikace o fotografiích. Inspirace byla zároveň skicou, kde se mi více snímků spojilo v jednu skicu. Během své tvorby jsem narazila na velmi starou knihu o fotografii je z roku 1907, německy psaná. Kniha je celá věnována aktu a inscenovanému aktu, bylo pro mne velkým dobrodružstvím tuto knihu prohlížet a díky ní vzniklo také několik zajímavých nápadů a posléze i skic.

V této práci jsem hodně uplatnila skici vytvořené nejdříve písemně a posléze až kresebně. Využila jsem u skic veškerých možných v tu chvíli dostupných prostředků, protože jak jsem již zmiňovala, nápady si příležitost našli za každých okolností.

4.1.2 Modely

Získat model na fotografování nahých fotografií je v mém okolí skoro nemožné. Samozřejmě jsem na začátku měla smlouvené modelky, už jen proto, abych si byla jistá tím, že tuto práci mohu realizovat. Jak se tak, ale v životě děje, člověk míní a život mění a tak se stala hned na začátku mých sil, že oba vlajkoví koně mé práce vypadli ze hry. Začínala jsem být skeptická, zda vůbec najdu někoho, kdo dobrovolně a bez nároku na finanční honorář, si stoupne před objektiv a zapózuje mi nahý tak, jak já budu potřebovat.

Samozřejmě modelky, které nemají zkušenosti, jsou složitějším materiálem než ty, které jsou už zkušeností alespoň „políbeny“. Do budoucna bych problém modelek a modelů chtěla vyřešit, fotografování aktu mě velmi vtáhlo, ale bez modelu to nejde.

Získávání modelů bylo složité a mnohdy mě to stálo velké úsilí, nikoho jsem ale nenutila! Jen jsem zjišťovala, kdo by byl ochotný za jakých podmínek a hlavně co je ochotný dělat! Od začátku jsem věděla, že hledání mých objektů nebude jednoduché, ale že to bude tak složité jsem si nemyslela.

Modelem mi přirozeně stojí na snímcích moji blízcí přátelé a kamarádi – tam proces zjišťování zda je ochoten do toho jít nebyl tak špatný, ale bohužel na „place“ se pak projeví spousta problémů. Zádrhel je zřejmě primárně v tom, že skutečnost, že mi chtěli pomoci a to že jsem to já, zapříčinila jejich souhlas na počátku, ale posléze jim až došlo, co to pro ně znamená.

Finálně jsem fotila čtyři modelky a jednoho modela. Najít muže, který by se svlékl je ještě složitější než ženu. Což bych před touto prací tipovala možná naopak.

Snažila jsem se pro mě vybrat rozdílné typy lidí, nechtěla jsem se soustředit na

společensky uznávanou krásu, ale na obecně pojatou krásu. Na přirozenost ve všech směrech. Mělo to, ale opět i dopad a to ten, že nahota se sama osobě fotografuje, alespoň mě osobně, lépe je-li tělo vyrovnané. Přesto jsem se chtěla poprat i s nerovnoměrností určitých partií. Nejen proto, ale i díky tomu je na fotografiích použita i těhotná žena.

Každý z mých modelů na mě působil jinak a hodil se mi do jiného prostředí než ostatní, to mi i vytvořilo finální cyklus, kdy vlastně každý až na pár přesahů, má svoji „kategorii“.

4.1.3 Stylizace

Stylizace aktu, většinou probíhala hlavně už při samotném fotografování. Do postprodukce jsem si chtěla nechat jen takové kosmetické chyby. Pokusila jsem se o zachycení okamžiku a stylizace okamžitě při chvílích pořizování snímků. Tím jsem vlastně propojila princip klasické fotografie a digitální. Samozřejmě jsem nechtěla úplně ponechat výsledek náhodě a využila jsem možnosti digitálního přístroje nafotit více variací snímku.

Stylizace není silná, prioritou pro mě byla přirozenost a té jsem se chtěla držet i v následné stylizaci. Fotografie nemají být naprosto jednoznačné, ale měli by dát prostor divákovi odhalovat svoje postoje, názory a invence, stejně tak mu i nabídnout řešení moje.

Stylizace má nekonečné možnosti. Díky programům, které jsou nám dnes k dispozici jsme schopni vytvořit bezmála cokoli si usmyslíme. Jde to vůbec dnes již bez stylizace? Myslím si, že ano každopádně společnost na to díky vlivům reklamy a zahlcení „voskovými figurínami“ na fotografiích nejsou zvyklí a tak se připravme na to, že to zřejmě nebudou oblíbené snímky pro většinu.

4.1.4 Prostředí

Prostředí jsem volila podle modelu a možností dle počasí a finančních prostředků. Použila jsem exteriér i interiér a snažila se vyčerpat svoje možnosti, abych měla určitou škálu, se kterou se posléze dá pracovat. Můj cíl jsem podle mého názoru naplnila, pár přání ohledně prostředí se mi nesplnilo, ale myslím si, že jsem situaci v myšlenkách trochu nadhodnotila a očekávala více, než jsem měla. Poprvé za svoji éru fotografování jsem zažila, že mi prostředí nešlo tak na ruku, jak jsem si představovala. Přesto jsem se s nezdary snažila poprat a obrátit je v můj prospěch.

Hledání míst jsem si užívala, bylo to pro mne krásným výletem mými vzpomínkami a myšlenkami. Debaty, které jsem při tomto hledání vedla mě obohacovaly a dávaly mi mnoho nových informací, za které jsem moc ráda.

S výběrem míst jsem spokojená, ale mrzí mě, že některá nevyšla snad někdy do budoucna. Mám spoustu vizí na různá místa jen je opravdu zrealizovat.

4.1.6 Jak na světlo

Přečetla jsem hodně pouček a návodů, jak se světlem zacházet, při čem je lepší světlo jednobodové, jak zacházet s přirozeným osvětlením, jak s umělým. Snažím se určitá základní pravidla dodržovat. U této práce jsem chtěla po celou dobu používat jen přirozený zdroj světla, který jsem zrovna měla k dispozici. Jsem moc ráda, že toto svoje předsevzetí jsem dodržela. Spoléhala jsem na svůj cit a instinkt.

Mám ráda rozptýlené měkké světlo, ráda ho používám i v jiných mých uměleckých činnostech a tak jsem se ho rozhodla použít i v této práci. Je pravda, že kužel světla by fotografii zase posunul, ale naprosto jinam než byl můj záměr. Drama je dobrým činitelem inscenovaného aktu, avšak věřím, že i s vynecháním drama to jde. S přirozeným měkčím světlem si více uvědomíme opravdovost a přirozenost lidského těla.

5 POPIS HOTOVÉHO DÍLA

Moje dílo obsahuje několik desítek fotografií, ze kterých jsem posléze udělala výběr do desítky snímků a s těmi jsem dále pracovala. Konečný soubor fotografií čítá dvanáct inscenovaných aktů rozdělených do tří hlavních částí:

- Člověk a příroda
- Člověk mezi přírodou a technikou
- Člověk a technika

Tyto tři kategorie jsou pro mě jak v této práci, tak i v životě zásadní. Rozdělení do těchto kategorií nastalo již v prvních konceptech mé práce.

První kategorie, člověk a příroda, poukazuje na snahu člověka splynout s přírodním světem a být s ním v určité harmonii. Poukazuje na přirozenost nahého těla spolu s přírodninami. Myšlenka útěku zpět k našim přírodním kořenům, spojit se v jedno nebo se ji alespoň přizpůsobit. V této kategorii jsem pořídila mnoho snímků, se kterými jsem opravdu spokojena. Pořizovat snímky v přírodě, je pro mě příjemnou a zábavnou činností

a cítím se tam plná energie a nápadů. Modelku, kterou jsem na toto čistě „přírodní“ fotografování vybrala, se cítila velmi dobře a měla jsem z ní pocit víly tančící mezi stromy. Naši pohádku nám chvilkami přerušilo jen projíždějící auto, nebo procházející se lidé. Na krizové situace byla připravena deka u mých nohou, a byť byla modelka z občasné rušnosti nervózní, na fotografiích to není znát.

Druhá kategorie, člověk mezi přírodou a technikou, neustálý boj světů. Chtěla jsem vyzvednout problém dnešní rozházené doby. Snaha navrátit se k přírodě je silnější a silnější u neustále se zvětšující skupiny lidí, ale má to jeden zajímavý paradox. Všichni ti lidé se neobejdou alespoň bez nějakého výdobytku techniky. Snaha je silná, ale přesto si dáváme okovy, která jsou připoutána k technice, a tak se málokdo osvobodí a jde „splynout s přírodou. Popravdě kdo z nás si to dokáže představit? Teď z hodiny na hodinu vzdát se civilizace a navrátit se k přírodě. Tento subcyklus tedy ukazuje na naši přirozenou nutnost spolupracovat s přírodou a využívat ji, ale ne za cenu toho, vzdát se všeho technického vytvořeného člověkem. Důležitý je i fakt, že ne vždy s ní spolupracujeme, ale sami si ji vlastně ničíme.

Zde je více modelů a je to záměr. Každý z nás má v hlavě dva světy. Jeden zelený se zpívajícími ptáčky a relaxačním klidem, druhý pak každodenní nutnost využití prostředků vytvořených člověkem, obdivování neudržovaných staveb s kontrastem přírody okolo. Někdo silnější někdo slabší pocit někdy utéct, jak z přírody do civilizace, tak naopak. Vystává také otázka, kam se naše tělo více hodí, kam ho to více táhne?

Třetí část mojí práce, člověk a technika, neodmyslitelné spojení. Člověk se snaží pokořit přírodu technikou už několik tisíc let, nejdříve s přírodou počítal a spolupracoval, nastaly ovšem i časy, kdy ji za žádnou cenu nechtěl a ani nerespektoval. Spojení lidského těla a studené techniky a industriálních tvarů a chladu je pro mě příjemně kontrastující. Úžasným faktem je, že člověk vyrobí něco, co je k němu dokonalým a někdy až děsivým kontrastem. Samozřejmě i v technických záležitostech se inspirace opírala o přírodní svět a o to víc je krásné, jak je všechno propojené a člověk vlastně proplouvá někde mezi tím vším. Třetí část poukazuje na chladnost místností a mnohdy až brutálnost věcí, se kterými člověk zachází, na odcizenost prostorů se kterými přesto splývá stejně dobře jako s přírodou jelikož i to je jeho přirozenost. Kontrast lidské nahoty a hrubých, tvrdých a hmotných věcí okolo.

Soubor fotografií má vyjadřovat nekonečně souvislostí a neskutečné množství mostů, kterými jsou propojeny všechny tři hlavní témata práce – lidské tělo, příroda a prostor vytvořený člověkem.

6 TECHNICKÉ ÚDAJE

Všechny snímky jsem dělala pomocí digitální technologie. Na „zkušební“ snímky jsem použila fotoaparát Panasonic Lumix DMC - FZ20. S fotografiemi z Lumixu jsem byla vždy spokojená, kvalita odpovídá či je ještě vyšší než by se dalo od takového typu aparátu očekávat. Na část snímků jsem použila Olympus E- 520, který jsem měla v zapůjčení. Použila jsem ho hlavně na moje první počiny. Má trochu tlumenější barvy a jeho světelnost není taková, jakou bych si představovala, přesto mým účelům posloužil dostatečně. A konečně zbylé snímky jsem pořídila fotoaparátem Nikon D 3000 s objektivem Nikon DX Af- S 18 – 55 mm. Nikon má pro moje oko velmi libé barvy a výborné technické vlastnosti.

Snímky jsem pořizovala v nejvyšší možné kvalitě, kterou mi přístroj povolil. Všechny upravené fotografie jsou pak uloženy ve formátu JPEG opět v nejvyšší možné kvalitě.

Všechny snímky jsem upravovala v Adobe Photoshopu CS 5, jednalo se hlavně o mírné vyvážení barev, kontrastů a zvýraznění mého záměru.

Škála prostředí vyfotografovaných snímků je široká od různých typů interiérů až po širokou škálu exteriérů.

7 ZÁVĚR

Tato práce mi mnoho dala i vzalo, toho co mi dala je, ale nesrovnatelně více! Fotografie je pro mě nedílnou součástí života. Zajímám se o ni a fotografování je mým koníčkem. Nemám vždy dokonalou techniku, ale o to spíš se snažím zvládnout techniku a teorii fotografování, abych byla schopná si poradit v situacích, kdy technika nebude na mojí straně.

Tato práce pro mě byla skvělým hnacím motorem vpřed, nabíjela mě pozitivními pocity a já sama jsem na sobě pozorovala posun k lepšímu. Fotografii od fotografie jsem se zlepšovala a uměla s modely i prostředím lépe zacházet. Předem mnou se teď rýsuje ještě dlouhá cesta a nejen jedna, ale tuto práci vidím, jako úspěšné zdolání další části kupředu. Během zpracovávání tohoto tématu jsem se naučila spoustu věcí nejen z fotografie, jako takové, ale i z komunikace s okolím. Spolupráce s nahým modelem pro mě byla nová a nezažitá. To jak s ním komunikovat, jak ho vést a nasměrovat do mojí myšlenky mi přineslo důležité zkušenosti, které ráda a s díkem přijímám.

Vyzkoušení si práce s různými typy prostředí a nechat to téměř pouze na okamžiku, jak fotografie bude vypadat, byť je připravená scéna. Inscenace pro mě také nebyla zcela zažitou záležitostí. Zavalená knihami a časopisy, hledající na internetu a debatující s blízkými jsem mnohdy propadala beznadějí, že to nezvládnou. Každopádně jsem se nakonec posunula o mílový krok a díky této zkušenosti mám další znalosti, které jsem si doplnila. Mám v plánu se tímto tématem zabývat a ještě o kousek víc do něj proniknout.

Pro příště už vím, že model není každý a je nutné věnovat velkou část času a prostoru pro výběr. Přesto můj názor je takový, že z každého se dá vytáhnout to nejlepší. Při pořizování snímků jsem si uvědomila hodně věcí. Věcí nad kterými normálně tolik neuvažuji nebo jen málo. Fotografování v přírodě jsem si užívala stejně tak jako v interiérech. Zjistila jsem, že snímky v exteriéru města nebo spíš spolu s částmi staveb udělanými lidskou rukou se mi zas tak dobře nedělali, možná to bylo výrazně ovlivněno studem a naprostou radikálností modelů, že to je na ně příliš.

Cílem této práce bylo zdokonalení pohledu na lidské tělo v kontextu dalších atributů a prostředí. Záměrem bylo soustředit se na lidskou nahotu, jako na něco krásného a přirozeného ať je vlastně kdekoliv. Tentokrát jsem se nechtěla zabývat uměleckým dojmem tak silně jako lidským dojmem. Ano, nahota někoho uráží, každý má jinde hranice erotiky X pornografie, i to je dobrý vedlejší efekt. Chtěla jsem ŠOKOVAT? Ne, nechtěla, chtěla jsem ukázat lidskost a nahotu.

8 RESUMÉ

This work has given me a lot but also took, I think it gave me, but much more! Photography for me is an integral part of life. I am interested in her, and photography is my hobby. I have not always perfect technique, but rather to try to manage it and the theory of photography, so I was able to cope in situations where the technology will not be on my side. This work for me was a great driving force forward, reloaded my positive feelings and I myself was observed and shifted for the better. From the photo I have improved and I can with models and the environment better deal. Before me now looms a long way and not only one, but I see this work as part of another successful advance forward. During the processing of this topic I've learned a lot of things not only from a photograph as such, but also in communication with the surroundings. Cooperation with nude model for me was new and not experience. How to communicate with him, and lead him to direct my thoughts brought me important experience that very like and gratitude accept. Trying to work with different types of environments and I have nearly only small time, and hope photos will look good. The staged photography for me was unknown. Buried books and magazines, searching the internet and debating with loved ones, I often sank despair, I can not do it. Anyway, I finally moved a mile up and through this experience I have more knowledge that I added. I plan to address this type of photography a little bit more to penetrate. For next time, I know that not every human is a model and it is necessary to pay great deal of time and space for selection. Still, my opinion is that anybody can from him pull it the best. When shooting, I realized a lot of things. Things over which they normally I do not too much think.

Nature photography I enjoyed as well as in the interior. I discovered the images inside the city, or rather, inside of buildings made by human hand I not doing that well, maybe it was significantly influenced by shame and utter radicalism models, it is for them too much. The aim of this study was to improve the view of the human body in the context of other attributes and environment. The intention was to focus on human nudity as something natural and beautiful so it is actually anywhere. This time I did not want to deal with artistic look and feel as strongly as human feeling. Yes, nudity offends someone, everyone else has limits between erotic X pornography, and it is a good side effect. I wanted to shock? No, only I wanted to show humanity and nudity.

9 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

9.1 Tištěné zdroje

- BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Akt v české fotografii*. Praha: Kant, 2001, 40, 208 s. ISBN 80-862-1735-3
- BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Česká fotografie 20. století*. Praha: KANT, 2010, 390 s. ISBN 978-80-7437-026-7
- BIRGUS, Vladimír. *Česká fotografická avantgarda: 1918 - 1948*. Praha: Kant, 2000, 325 s. ISBN 80-862-1711-6
- *Akt: naučte se fotografovat kreativně*. 1. vyd. Editor Jiří Heller. Brno: Zoner Press, 2007, 224 s. Encyklopedie - grafika a fotografie. ISBN 978-808-6815-688
- HENLY, Anna. *Fotografujeme akty*. Brno: Computer Press, 2006, 128 s. Edice digitální fotografie. ISBN 80-251-1237-3
- DUCHEMIN, David. *V hledáčku fotografa: jak na fotografii s příběhem*. Vyd. 1. Brno: Computer Press, 2010, 223 s. ISBN 978-80-251-2696-7
- PIHAN, Roman. *Mistrovství práce se světlem: průvodce fotografa pro každou světelnou situaci*. Vyd. 1. Praha: Institut digitální fotografie, 2008, 238 s. ISBN 978-80-87155-02-8 *Příjemné závislosti: [inscenovaná fotografie 70. let*. V Brně: Moravská galerie, 2009, 113 s. ISBN 978-807-0272-039
- SAUDEK, Jan. *Jan Saudek - The Best of*. Praha: Saudek.com, spol. s r.o., 2005
- SAUDEK, Jan. *Pouta Lásky*. Praha: Saudek.com, spol. s r.o., 2007
- MRÁZKOVÁ, Daniela. *Jan Saudek: Divadlo života*. 1. vyd. Praha: Panorama, 1991
- LORENZ, Richard. *Imogen Cunningham: on the body*. 1st Paperback ed. Boston, MA: Bulfinch Press Book / Little, Brown and Company, 2001, p. ISBN 08-212-2730-0
- ZAORAL, Z. *Fotografujeme: praktická příručka pro začátečníky, pokročilé i profesionály*. 1. vyd. Praha: Pěnkava, 1993, 304 s
- DAVIS, Harold L. *Kreativní kompozice: typy a techniky pro digitální fotografie*. Brno: Computer Press, 2011, 239 s. ISBN 978-80-251-3504-4
- VARTECKÁ, Anna. *Ven ze stínu: vybrané kapitoly z dějin fotografie (perioda 1918-1955)*. V Ústí nad Labem: Fakulta užitého umění a designu Univerzity Jana

Evangelisty Purkyně, 2005, 99 s. ISBN 80-704-4966-7

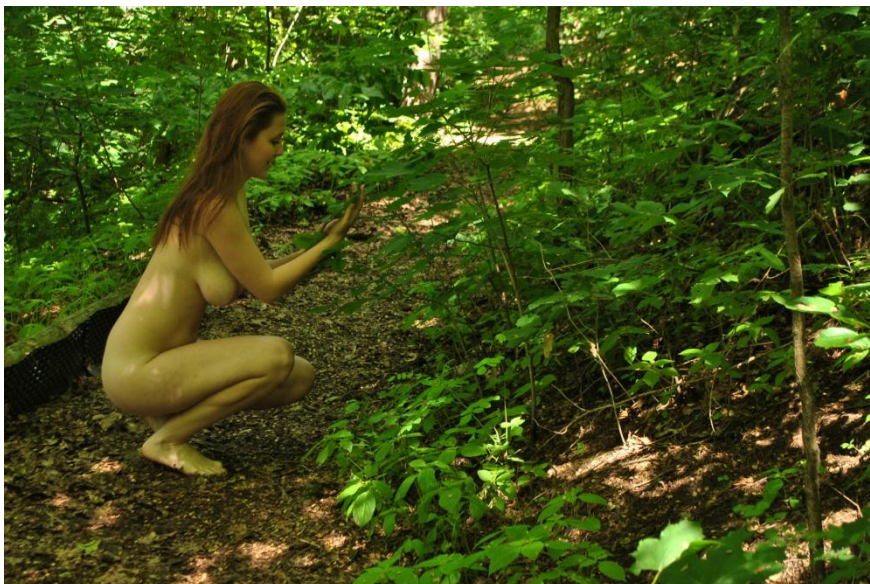
- *Digitální foto: Vyfoťte svůdné portréty*. Praha: Omega Publishing Group, s.r.o, 2005, č. 31. ISSN 1214-1550
- *Digitální foto: Fotografujeme akt*. Praha: Omega Publishing Group, s.r.o, 2004, č. 14. ISSN 1214-1550
- *Digitální foto: 100 fotografických typů*. Praha: Omega Publishing Group, s.r.o, 2003, č. 4. ISSN 1214-1550
- *Digitální foto: Fotografie ve městě*. Praha: Omega Publishing Group, s.r.o, 2003, č. 5. ISSN 1214-1550

9.2 Elektronické zdroje

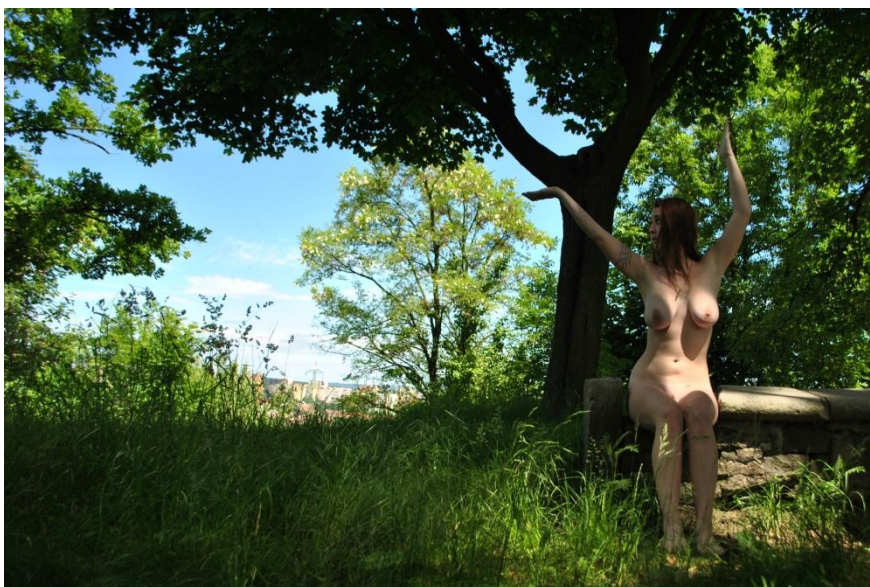
- SLAVICKÁ, Milena. Historie: od piktorialismu k inscenované fotografii. *Časopis Fotograf: Nová inscenace*. 2006, č. 7. Dostupné z: <http://www.fotografnet.cz/index.php?lang=cz&cisid=25&katid=5&claid=143>
- VILGUS, Petr. Dělejte scény. *Časopis DIGIfoto*. 2011, č. 2, s. 34 Dostupné z: <http://digiarena.e15.cz/casopis-digifoto>
- Wikipedia: Digitální fotografie. [online]. [cit. 2013-06-09]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Digit%C3%A1ln%C3%AD_fotografie
- Wikipedia: digitální fotoaparát. [online]. [cit. 2013-06-13]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Digit%C3%A1ln%C3%AD_fotoapar%C3%A1t#Historie
- Wikipedia: Fotografie aktu. [online]. [cit. 2013-04-20]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Fotografie_aktu
- Wikipedia: Piktorialismus. [online]. [cit. 2013-06-09]. Dostupné z: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Piktorialismus>
- Wikipedia: Inscenovaná fotografie. [online]. [cit. 2013-06-09]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Inscenovan%C3%A1_fotografie
- Wikipedia: Nicéphore Niépce. [online]. [cit. 2013-05-13]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Nic%C3%A9phore_Ni%C3%A9pce
- Wikipedia: Portrétní fotografie. [online]. [cit. 2013-05-013]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Portr%C3%A9tn%C3%AD_fotografie

10 PŘÍLOHY – OBRAZOVÁ ČÁST

8.1.2 Přírodní inscenace

obr.č. 1 Domlouvám se s lesem

obr.č. 2 Umím to také

obr.č. 3 Podívej se se mnou

obr.č.4 Naše pole?

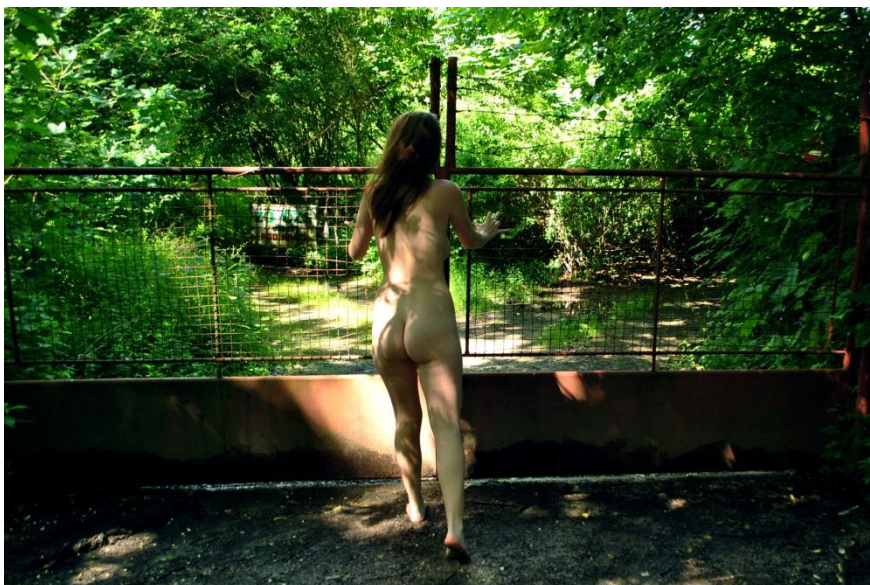

obr.č.5 Pojd' ke mě

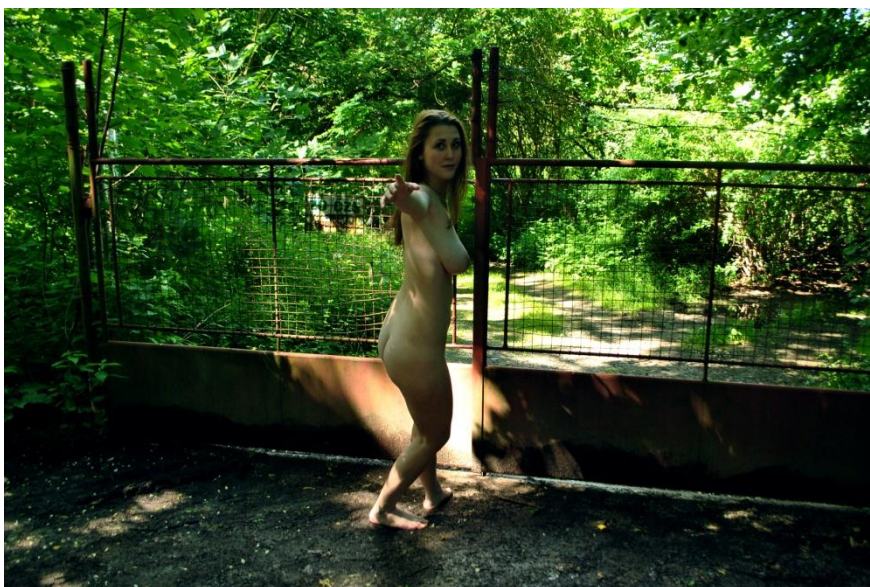

obr.č.6 Kdo tam asi bydlí?

8.1.3 Industriální inscenace

obr.č.1 Můžeme no.1

obr.č. 2 Můžeme

obr.č. 3 Vidíš?

obr.č.4 Vidíš? no.1

obr.č. 5 Město

obr.č. 6 Neviditelný

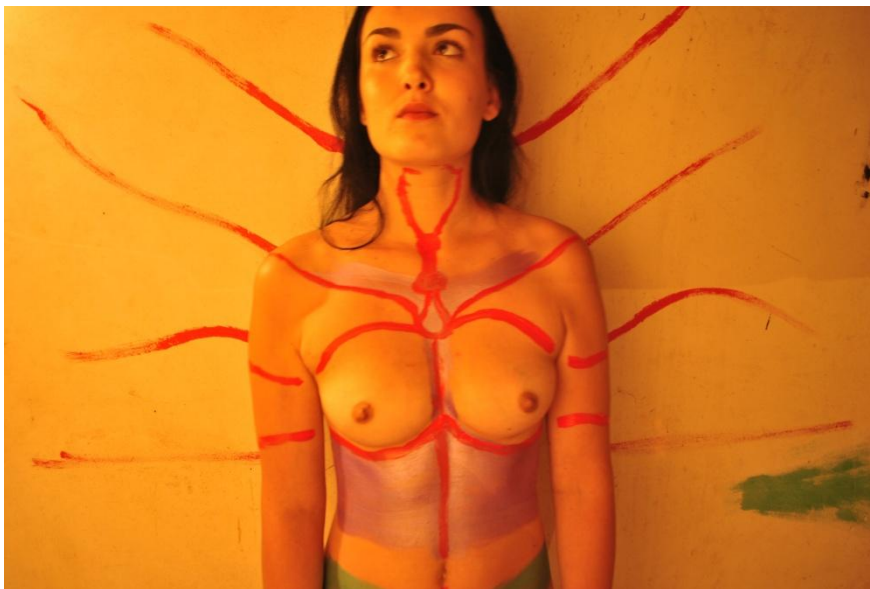
obr.č. 7 Půjde to

obr.č.8 Možná tam je

obr.č. 9 Vpíjím se

obr.č. 10 Věřím

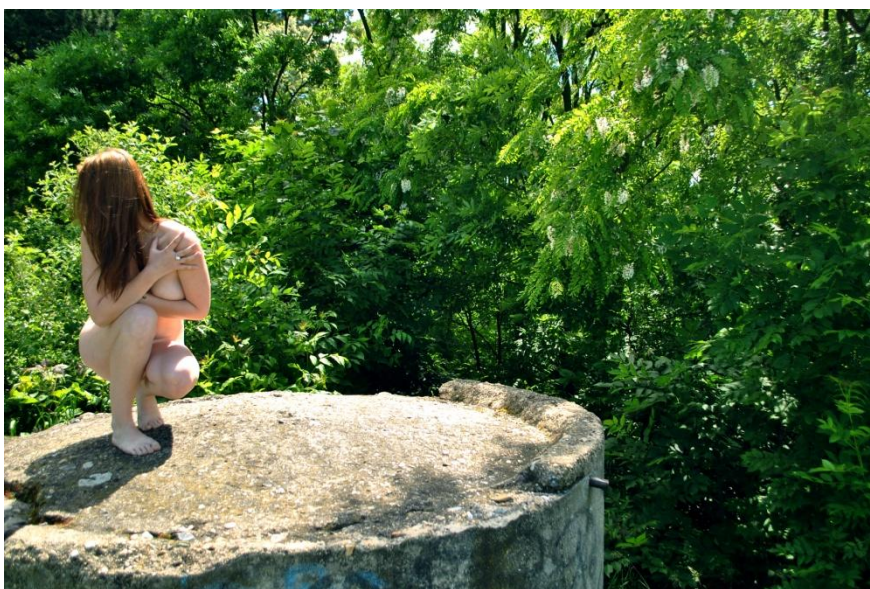

obr.č. 11 No name

8.1.4 Přirozené prostředí

obr.č. 1 No name

obr.č. 2 No name

obr.č. 3 No name

obr.č. 4 Chill out

obr.č. 5 Hijé

obr.č. 6 Dočkám se

obr.č. 7 Tak už pojď

obr.č. 8 No name

obr.č. 9 Ve svém živlu

obr.č. 10 David a Goliáš

obr.č. 11 Práce

8.4 Konečný soubor

obr.č.1

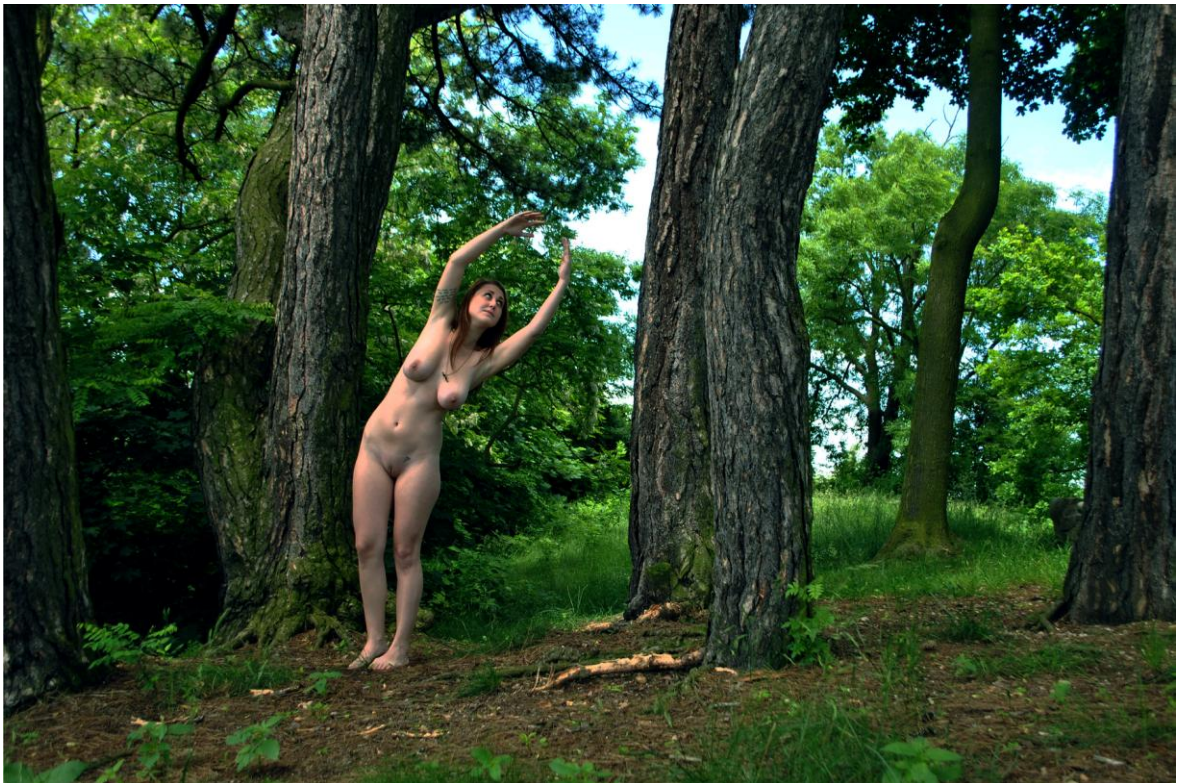
obr.č. 2

obr.č.3

obr.č.4

obr.č.5

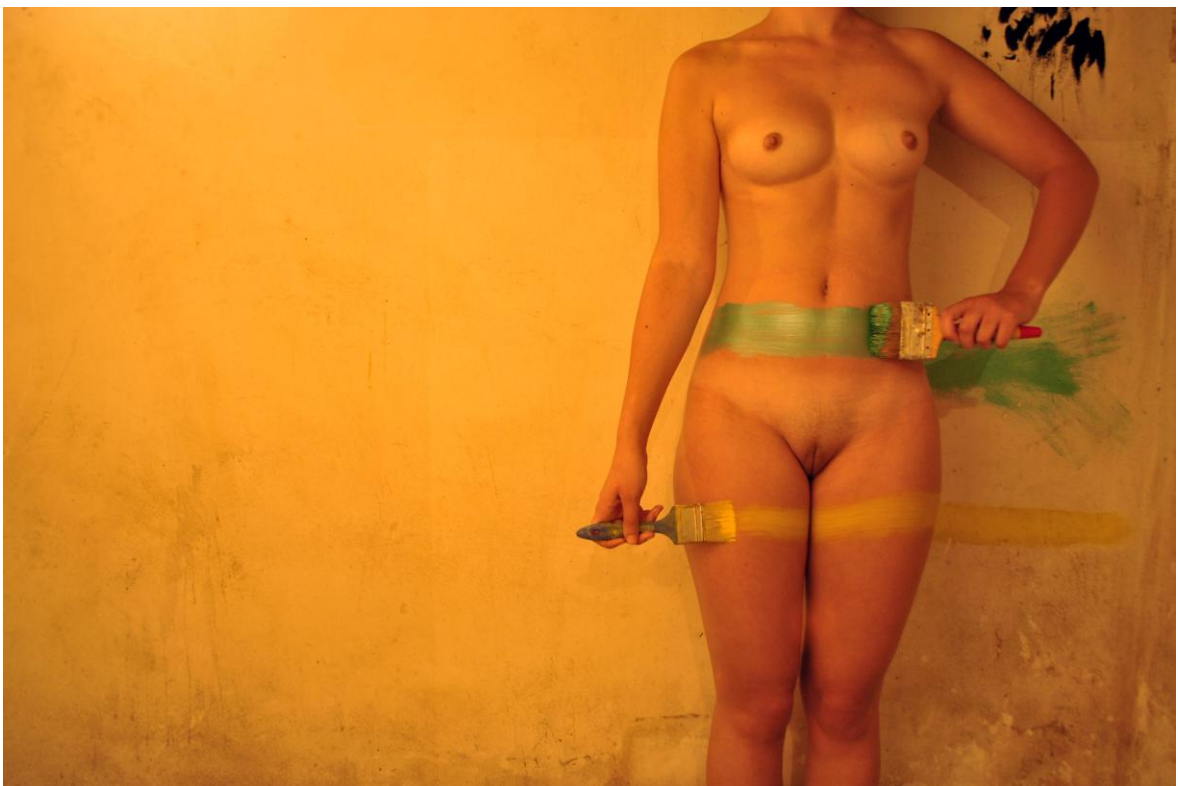
obr.č.6

obr.č.7

obr.č.8

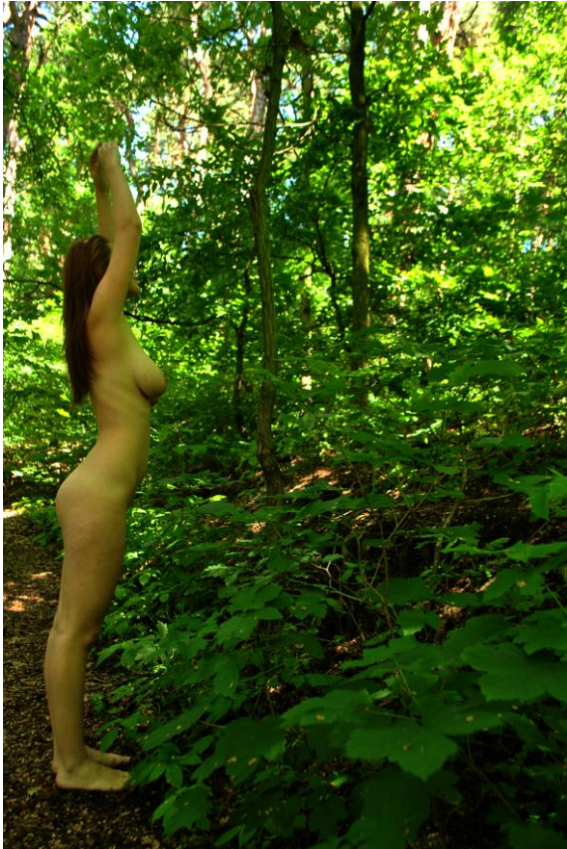

obr.č.9

obr.č.10

obr.č.11

obr.č.12

